

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Ole Glahn for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Jamen jeg synes ikke, jeg fik noget svar på mit spørgsmål. Problemstillingen – det, vi har diskuteret i de forhandlinger, der har været – er jo, hvorfor man med djævlens vold og magt vil stå fast på denne 15. februar.

Hvorfor vil man på disse højt specialiserede institutioners område overlade det til nogle kommuner, som faktisk ikke har forudsætningen for at administrere det her på en ordentlig måde?

Hvorfor vil man gøre det, før man har været igennem den proces, der hedder rammeaftalen, hvor man får et grundlag for at diskutere det serviceniveau, der skal være, og den ekspertise, der skal være? Det fik jeg ikke rigtig svar på, synes jeg.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Det er sådan, at det jo faktisk er frivilligt, om kommunerne vil overtage nogle institutioner. Hvis en kommune ikke føler, at den kan magte opgaven, så står regionen stadig væk for den, og det har været baggrunden for vores tilslutning til det her, nemlig at vi synes, at det er en rigtig god idé.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så siger vi tak til den tredje ordfører og går videre i ordførerrækken med den fjerde ordfører, som er den konservative ordfører, fru Charlotte Dyremose.

Charlotte Dyremose (KF):

Sidste torsdag, torsdag den 9. juni 2005, var intet mindre end en historisk dag. Da nedlagde vi amterne. Det er selvfølgelig en historisk dag for mig som konservativ, fordi det er noget, vi som parti har kæmpet for i 15 år.

Det er jo sådan lidt noget teknik, det der med bare at nedlægge amterne. Men hvad er så indholdet? Hvorfor er det så, at det er så vigtigt? Der vil jeg vove den påstand, at det er det, vi behandler i dag. Det sociale område er noget af det allervæsentligste; det er en af de allervigtigste årsager til, at vi netop skulle have lavet den reform, som vi nu er ved at behandle, og som vi markerede i torsdags ved at nedlægge amterne.

Og hvorfor så det? Jo, fordi lige præcis på det sociale område er det jo lige præcis de mennesker, vi taler om her, der har mest behov for, at der er et velfungerende velfærdssamfund, der hjælper dem – det må jeg medgive fru Mette Frederiksen, som utallige gange fik malet det billede op – det er lige præcis de mennesker, vi taler om her, det er de svageste i vores samfund, der har mest behov for, at det system, de er afhængige af, også fungerer, og at det fungerer optimalt. Derfor skylder vi politikere altid at tænke i: Hvordan sørger vi for at gøre det bedst? Det er så det, vi gør med denne her reform.

En af de ting, som flere har været inde på under den debat, vi har haft i dag, og også ved flere andre lejligheder, er jo, hvordan mennesker i det sociale system har været kastebold mellem myndigheder, de er røget frem og tilbage mellem amt og kommune. Vi ved jo godt, at én indgang er lig med ét ansvar, hvorimod to indgange, hvilket vi har haft indtil nu, altid er lig med, at det er de andres ansvar. Derfor får vi nu sørget for, at ansvaret ligger ét sted, nemlig det sted, hvor myndighedsansvaret er, det sted, hvor ansvaret for borgeren er, det sted, hvor finansieringen er: i kommunen, det sted, der er tættest på den enkelte borger.

Kl. 14.30

Derudover laver vi på de områder, som ligger i regionerne, rammeaftaler. Vi sikrer altså, at man får meget mere synlighed med hensyn til de tilbud, der skal være, og hvor mange tilbud der er brug for, sådan at vi sørger for, at det er helt tydeligt, helt synligt, hvis der mangler nogle institutioner. Der løser vi det problem med ventelister, som nogle har mødt. Vi gør det altså helt tydeligt, hvor mange tilbud vi skal bruge.

Så er der jo VISO, en nyskabelse, som giver mulighed for, at de fantastisk dygtige specialister, vi har i det her land, der sidder i en enkelt kommune eller typisk på en enkelt meget specialiseret institution et eller andet sted i landet, nu bliver samlet op. Vi får en paraply, så vi sikrer os, at man også i Lyngby får glæde af det, der sker i Sønderborg – vidensdeling. Vi bruger altså ressourcerne dér, hvor de skal bruges, nemlig overordnet. Vi sørger for, at det ikke kun er den enkelte borger på den enkelte institution i det enkelte tilbud, der får glæde af specialisterne, det gør man i hele landet. Vi tænker altså i en helhed. Vi sørger for at sikre, at den viden bliver brugt i hele landet.

Derudover bliver der nu en portal. Det bliver muligt ikke bare for kommunerne, men også for